

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosó ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosó da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosó je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Šerbiske njedželjske lopjeno.

Budawa šo kóždu šobotu w Šmolerjez katolickej cerkwi a płaczi ščtwórcnikje 100.— hr.

Šwjedžen Šwjateje Trojicy.

Šap. štutki 2, 28—41.

„Wšy mužej. lubi bratšja, ščto mamy činicz?“ Š tutym běchu š japošchtolam pšchistupili čzi, kotrymž bě to přenje šwjatowne přědowanje Pětra do šwědomnja a do wutroby šajělo. Běchu šatorhnjeni, štorhnjeni š jich wšchědneje myšle, š jich wšchědneho džěła, š jich wšchědneho štaranja, štorhnjeni na druhe městno, tam, hđžež džě wo najwjetšije a najšwjeczišije, wo dušchu nješmjertnu a šbóžnosć! Šswjatkki šu šašo nimo. Šswjatowne přědowanje je wuklinčžako! Šsu w kóždej wošadže byli namašani tajzy. kofšiz běchu tak štorhnjeni a šatorhnjeni, kaž tam čzi w Jerušalemje, a šu šo prašcheli, kaž tuez: „Ščto mamy činicz?“ Njepraš a nješamokweš: „Tam w Jerušalemje njebě to jeno to přědowanje, ale tež šobu wšcho to džiwne, ščtož šo to tam šta, njenušzy šchumjenje a wohnjowe šajški!“ Tak šamokwešjo pšcheradžišch najpředy, šo šam nješšy jedyn š tych byl, kofšiz tak šatorhnjeni běchu a š tajšim prašchenjom je šwjatowneho přědowanja džěchu. Ale niž jeno to! Ščtož tak rěčzi, šjewi š tym, šo je šwjatki woczti šawšajaneš a wušchi šatškaneš měl ša to, ščtož šo štawašče a hšchěče štawa a hšžo štawašče wot dawna šem. Ubo njeje to tež naštróžazy wšchor, škotryž tak šowri pšches najšče frašje něšš pšches wjazy hacž 8 lét? A nješš te štyšnosćje, škotrež naš domachpřtaja a šapaja wokolo naš kaž pšomjenja? Tuž budž tak dobry, a daj płacžicz tutomu prašchenju šwjatow: Šsu to byli w kóždej wošadže namašani tajzy, kofšiz běchu šatorhnjeni a šo prašchachu: „Ščto mamy my činicz?“

Ščto je woinelwa na tuto prašchenje? Je to roštržaze prašchenje ša jenošlircho, ša wošadu, ša žyly lud, bješ wšcheho rošdžěla, ša Šerbow a Němžow jenaš! Njeje-li tu žanych tajšich bylo, ščto potom? Šmy my wšchitzy hšžo tajzy prawiš, šplni, njepowalnje šwěrniš šchěščizenjo, kofšiz w mozg dušcha šwjatowneho pšchězy čzinja to, ščtož je prawe a dobre? To paš trjebajšch jenož junu pohladadž do šwěta a do žiwjenja něššle, a ty wěšch, šo to tomu tak njeje. Ščto paš potom, hđž tu žanych tajšich njeje, kiž šu tak šatorhnjeni a tak šo prašchaja? Potom — potom šu šwjatki nimo šchle a — čžlowešjo nimo nich! Potom bě to šašo raš wšcho podarmo! Njewužitnje šmy potom wužiwali šwjatowny čžaš, tuton hnadny čžaš, a tola ani jedyn njewěmy, kaž dotho hšchěče wužiwamy hnadneho čžaša, přjedy hacž je — pšchepošdže. Pšchepošdže, žalostne to šłowo!

Dokelž je to něšš wšcho tak, je čžim bóle nad nami, šo wušchi a wutrobu wotewřjamy džęnšnišchemu šłowu šwjatowneho přědarja Pětra: „Čžinčeš pokutu a dajčeš šo šchěčicz kóždy na to njeno Ješom Šhryšta š wodatwanju tych hřěchow; doštanječče dar teho Šwjateho Dušcha!“ „Čžinčeš pokutu!“ to pšchitwoła Pětr potajšim tebi, kiž šo liečžich do tych, kofšiz šu šatorhnjeni a šo prašchaja: „Ščto mamy činicz?“ A ty mašch čzinicz a doškonječž ton wulki a roššudny štutk, kotryž je w tutym šłowie tebi poručženy: „Čžinčeš pokutu!“ Tola niž mjenje, ně runje tak šhutnje a dorašnje je tuto šłowo paš pšchitwołane tež tym wšchěm, kofšiz njeběchu šatorhnjeni a šo njeprašchachu: „Ščto mamy my činicz?“! Runje tež wonti, haj, prašmy 'nož hnydom: našch žyly lud ma čzinicz pokutu, ma doškonječž a wuškonječž ton wulki šwjaty štutk, kotryž rěka: pokuta! Wotwobročicz šo

dyrbimy wot wscheho teho, sčtož njeje i wole a je skutka ducha swjatkowneho, a pschivobroczič so dyrbimy i njemu samemu, tutemu duchej swjatkownemu, haj jeho sameho pschijecž!

A sčto wjdy tu njeje, wot cžehož so dyrbimy wotwobroczič! Ssyn-li stajał nadžiju sa pschichod na něsčto senyše, dyrbisch wjedžecž, so sa tebje runje tehodla płaczi: Cžin pokutu! Wotwobroczič dyrbisch so wot tajšeho spoczowanja a to lěpje dženska hač jutije; mohlo to jutije pscheposdže hižo byčž! Abo syn-li ty jedyn mjes tynti, kosiž su wschu nadžiju shubili a pohrjebali a nětko tu steja i ničim psched ničim, hlej, płaczi tebi, runje tebi. Cžin pokutu! Wotwobrocž so precž wot tajšeho cžinka! Tu a runje tať tam přeni raš, klinczi cži to dale do wědomnja a wutrobny: „A pschivobrocž so duchej swjatkownemu!“ Nimašcy sa mohljenja a njemóžecž prajicž: „Mi to njeplaczi!“ Ně, tež sa tebje je tu w tekicze sapšane: „Pschetož wam a waschim džeczom je so to slubjenje italo a wschitkim, kiž doloto su, kotrychž Bóh našcy Senjes powola.“ Tuž pschivobrocž so i Bohu, i swojemu Bohu, pschetož wón to je, kiž w tutej potajnej bójskej mozy skutkuje mjes nami a w nami, kaž wón to, nam so widomnje sjetwischy w Jesušu Chrystušu, psches tutoho ert na horje k-njebju-stpicža nam praji: „Hlej, ja syn pola waš wschitke dny hač do stónčjenja teho swěta!“ Na njeho stajej nadžiju i poknej dowěru a hlej — Ty smějšcy swjatkowneho zohnowanja hižo wjele a to runje toho, kotrehož ty nětkole najbóle potrjebasch!

Abo syn-li sałožit a twariť swoje žiwjenje a sbože na ludži a so njenje abo bóle sjebat, blysch, blysch tež tehdy, hdyž hifchže njespóšna, so je žiwjenje a sbožo, na ludži sałožene, pschezo sjebanje, blysch, sčtož Pětr hišchže dale praji: „Dajče bebi pomhač wot tych wrótnych ludži!“ To cže-li prajicž: „Wotwobrocž so wot nich, wotwobrocž so wot toho spoczinanja, na cžlowjelow twaricž sbože!“ Niž tať. „Pschivobrocž so i Bohu samemu.“ „Twar, o moja duscha, twar na Boha! Wěra jemu blyšcha!“

„Cžincze pokutu!“ Dwaj pokitwaj tu mašcy. Raž tu, tať cžin to wschudže a pschezo, a ty sacžuwasch swjatkowneho ducha wobsožazu móž, ty mašcy swjatkowne zohnowanje!

Našcy tekst nam na popledku hišchže praji, so bu jich na 3000 duschow dobytch. Bu jich to w našchich wofadach, hdyž so to niž jeno na jenynt městnje, ně na wjele městnacy předowasche swjatkowne předomwanje, tež pschidobytch i najmjenscha 3000 duschow? Dženka so swjatk dohwjeczujaja. Dohwjeczmy je tať, so to, sčtož bu swjatk stomdžene, dokonjamy dženska, přjedy hač je pscheposdže! Samjen.

Sswjata Trojiza.

Posdžišcho hač wschě druhe kschescžijanske swjedjenje bu s wje džej Sswjateje Trojizy postajeny, a to drje tehodla, dokelž jeh sałožč njeje někajki podawč se stawisnow Božeho kralestwa — kaž na psch. sa swjatk to wulecže Sswjateho Ducha — ale jena wučžba kschescžijanskeje wěry, mjenujzcy, stónčzne sapšchimnjenje kschescžijanskeho spóšnacža do w trojakim swětle so blyščezajeho dejmanta wěry do trojenicžkeho Boha. Sa jich wjele je tutón dejmant swój blyščezž shubil. Zola, sčto bu ty byť, hdyž by drje wjedžal, so Bóh jako Wótž wscheho byčža na swěcže knježi je w njepšcheměnjazej mozy, njewjedžo pať i dobom, so so wón tež wo tebje stara? Nětk pať je so tutón Bóh, kotremuž so njemóže ničtón sblizicž, skhilil i cžlowjelam a je jich njebójske bycže pschewinyť w swojim jenicžkim narodženynt Ssynu. Ale sčto by ty byť, hdyž by ty tole jenož wjedžal a snať jako podawč, kotryž je so něhdy stať, a hdyž njeby tež w tebi so tuto

dobycže nad hrěchom a nad smjercžu wospjetowacž a i nowa wožiwicž mohle? To pať so móže stacž psches Božeho Ducha, kotryž je póšlaný do swěta, so by cžlowjelow wrócžo dowjedł i tomu, sčtož po prawom jich bycže wot spoczatka mjenujzcy: so bychu Bože džeczi byli. — Na trojatore waschnjo sjewi so Bóh w swěcže, w stanisnach cžlowjelow, w našchim duchownym žiwjenju, na trojale waschnje sjewja so nam pschi tym jeho najpotajnische, najslubische bycže: Jeho lubosč, kotraž wschě žiwjenje tworil, kotraž swoje najsnutskownische woczini a sjewi, a kotraž wustutkuje sbože duschow. — Je to jena tajla wěra něsčto, sčtož njeby ničžo sa tutón swět bylo?

Na swjatu Trojizu.

Sap. skutki 2, 38. 38:

Pětrowe swědcjenje wo swj. Trojizy.

Slóž: Budž khalba Bohu samemu zc.

Bóh Wótž, Ssyn, swjaty Duch — su jene bójske bycže, [cži tšjo — to spodžiwne je potajnstwo, kiž wěry dawa tycže; ju to wschaf móžnje pohylnja a duschu sbóžnje woschewja, so wotpoczjuje w Bosy. —

Wótž powola nať i towarstwu se sobu mišocžiwny, hdyž posticziť dar w slubjenju je džeczatstwa a džiwny nam widžecž dawa wobstajnje a wosbožuje žiwjenje wschěch swojich swěrnych džeczi.

Psches pokutu a kschecženizu na mjeno Jesuškowe wschě hrěchi wodate nam su a prawo date nowe,

so džeczi Bože rělamy a saměscženi herbstwa kmy, kiž dostacž nam so dyrbil.

A samdawč sboža wěcžneho we sbóžnem Božim raju je dar wschaf Ducha swjateho, — to se spon enja snaju cži, kosiž jeho dostachu a swěrn jema wostachu hač jónu na kónž wěry.

Tať Boža swjata Trojiza je žórto sbóža wscheho a studžej sdbom kschewjaza a rěka njejeleho wschaf žiwjenja, kiž dostawa so i Božeho nam bohastwa tu hižo a tam wěcžnje! —

Putnik.

W jenynt rjanym hrodže, wo kotrymž hižom dawno žadny kamjen na druhim ležo wostať njeje, běšče něhdy jara bohatty prawje krašnje wodebicž, khdym pať wón malo dobrotow rycžet žiwny. Wón wjele pjenjes na to nałoži, swój hrod wopofasowasche.

Tuž nětko raš khudy putnik do hrodu pschindže a wo nóznu hospodu proschěsche. Rycžet jeho hrubje wotpofasa a džěsche: „Tónle hrod njeje žadny hospcženz.“

Putnik rjekny: „Dowolče mi jeno tsi praschjenja, dha chzu sažo hieč.“

Rycžet snapšchecžiwil: „Na tole wuměnenje směcže so pschezo wraschecž. Chzu wam rady wotmošwjecž.“

Putnik so jeho nětko woprascha: „Sčtóha drje přjedy waš w tymle hrodže bydlesche?“

„Mój nan!“ rycžet wotmošwi.

Putnik so dale praschěsche: „Sčtó tu přjedy wascheho nana bydlesche?“

„Mój džed!“ rycžet rjekny.

„A sčtó budže drje po waš w nim bydlicž?“ praschěsche so putnik dale.

Rycžet džěsche: „Da-li Bóh, mój syn!“

„Nó,“ snapšchecžiwil putnik, „hdyž kóždy jeno swój cžas w tymle hrodže bydli a pschezo jedyn druhemu měštno rumuje — sčto dha seže wy hewat tudy hač hospcžo? Tónle hrod je potajkim woprawdže hospcženz. Njewažče tehodla tať wjele na to, so byšchže tónle dom tať krašnje wupšchilil, kotryž waš jeno krotki cžas hospoduje; cžincze radicho khudym dobrotu, dha natwaricže bebi wobstajne bydlo w njebješach.“

Rycžet bebi tele slowa i wutrobje wa, wobkhowa putnika psches nóz a bu wot teho cžascha sem dobrocžiwischi napšchecžiwno khudym.

Tuczel.

Po jehym czeŝkim njewjedrje ſo luboſna tuczel na njebu ſjewi. Maſy Janſ runje ſ woſnom won hladaſche a polny radoſcze wuwola: „Tajlele kraſne barby we ſwojim žiwjenju hiſcže njewidžach! Tamle pola teje stareje wjetby pſchi rēcžy wone ſ mroćzelow hač na ſemju doſahaju. Weſcže tam ſe wiſchěch ſchtomownych liſčicžkow tele rjane barby lapaju. Sa čžu tam ruče dónč a wiſchě ſtorpawy ſwojeho barbneho kaſcžežika ſ nimi napjelnicž.“

Wón bēžeſche taſ ſpēſchnje hač mōžeſche; tola ſ ſwojemu ſpodžiwanju tam wobohi pachofſt jeno w deſcžežu ſtejeſche a niž najmjeńſche wo nēlajtej barbje njephtny. Wot deſcžeža žple pſchemacžany wón ſaſo ſrudny domoj džēſche a ſwoje njeſbože nanej wuſkorži.

Nan ſo poſmēwlowaſche a džēſche: „Tele barby njedawaja ſo do žaneje ſtorpawy pſchijimacž. Deſcžežne trjeple ſdawaju ſo jeno we ſlōncžnym bliſcžežu taſ rjenje barbjene bječ. Tale rjana barbna kraſnoſcž paſ ničžo wopravdžite njeje a žaneho wobſtačža nima. A taſ, lube džēcžo, je ſe wiſchej kraſnoſcžu ſwēta; wona ſda ſo nam nēſchto bječ, je paſ jeno ſamy dym.

Tuž njedaj mylicž ſo wot ſdacža,
So radoſcž njepſchindže do pſacža.“

Winiza.

Prōtko do ſwojeje ſmjercže jedyn nan ſ ſwojim tſjom ſynam džēſche: „Lube džēcži! Sa wam ničžo ſawoſtaječ njemožu, ſhiba tōnle naſch domcžſt a winizu pōbla. We winizy paſ potajny poſlad leži. Njicže jeno pilnje ſa nim, dha jōn namaſacže.“

Po nanowej ſmjercži či ſynojo žyſu winizu ſ najwjeſchej pilnoſcžu pſcherhwachu, tola njenamaſachu ani ſlota ani ſlōbora. Dokelž paſ woni winizu hiſcžeže ženje taſ pilnje wobdželali njebēchu, dha wona taſ wjele wina wuplodži, ſo ſo temu ſpodžiwachu.

Nētko haſle ſynam pſchpadže, ſchtož bēſche jich njebohi nan ſ tym poſladom mēniſ, a woni na durje winizy ſ wuſkimi piſmikami napiſachu:

Pſchimaječe ſo pilnoſcže,
Wona podkopt ſlotu je.

Zyrtej a ſtat.

Œaſki ſejm mējeſche do ſwjatkow wo tſjoch namjetach jednacž a wothloſowacž, kotrež wiſchě tſi ſa to bēchu, krajnu žyrtej ſaſtaracž taſ ſe ſrēdkami, ſo ſo jeje potrebnocž na pjenjeſach porujo wobſtejnoſcžam mērneho čžaſa a pſchimēnje nēčžiſchim wobſtejnoſcžam ſpoſoji. woſebje w tym, ſchtož dothody duchownych a ſaſtojniſkow naſtupa. Tute bjechu ſo ſlōncžnje ſaſo dothodam tjech ſaſtojniſkow ſrunacž mohle, kotſiž ſu ſ nimi na jehym ſchodženku wēdomoſtneho wutubla- nja. Œejm je jenož jedyn ſ tutech namjetow pſchijaſ, njemuž, ſo ma ſaſki ſtat nētk tež ſlōncžnje, kaž druge ſtaty to dawno hižo čžinjachu, te wot wuſkeho ſtata poſſicžene ſrēdk ſa žyrtej ſkaſacž a jej pſchepoſaſacž, wiſcho druge, ſchtož mēſ ſaſki ſtat jaſo tajki na ſo wiſacž, bu wotpoſaſane.

Wōlby do ſynody njeſtawaja ſo jenož w Budyſchſkim a Kamjenſkim wokrejšu, ale tež w Radebergſkim, potajkim we tſjoch wokrejšach, do kotrychž ſu ſerbiſko-nēmiſke woſady roſtane.

Œhtōž ſo ſ temu mjenu teho Rnjeſa budže wolacž, tōn budže iſōžny.

Slōſ: Na Boha ſo ſpuſcžežecž mamy.

Samſ ſo do komorki rjenje,
Wuſny ſwoje žalōſcženje
Tam do Wōtza wutrobhy.
Wōh cže widži, Wōh cže ſlyſchi,
Wē, ſchto tvojū duſchu tſyſchi,
Pſched nim njeſy ſabny.

Lēpje, dny-li duſcha cžuje,
Œchto ju boli, ſchto ju hnuje,

Je to Bohu ſnajomne.
Njeje trjeba ſlowow rjanych,
Ani doſhich proſtrow žanych,
So by Wōcžež ſlyſchal cže.

Ach, dha nochžu ſazwſlowacž,
Œžu ſo ſ Bohu Wōtzu wolacž
Œ džēcžajej ja domēru.
Njeſhablajo čžu ſo bēdžicž,
Œtajnje ſa Œhryſtuſom ſlōdžicž,
Dōž tam ſ njemu njepſchindu.

Œ hnady Œeho ſhodžicž budu
Œ njemu, ſ Œeho ſbōžnom' ludu,
Hdyž tu wēru wobſchowam.
Wōn je mi tu ſbōžnoſcž dohny,
Na ſchizju je ſa mnje pobny;
Œemu cžeſcž, džat, ſhwalbu dam.

Na cžele a duſchi cžily
Œ Œeho hnady budu živy,
W nim wam prawoh' lēkarja.
Pomoz jehy ſebi žadam,
Œhudny pſched nim dele padam.
Wōn mi ſ nuſy wupomha.

Œdžerž mje tvoja mōž a hnada;
Bjeſ tebe wiſcho w ſwēcže ſpada.
Wōſtaſ pſchi mni Œejuſo.
Dobre wiſcho čžy do mnje pſodžicž,
Bliže ſ njebeſam mje wodžicž.
Œmil ſo na mni Œbōžniko.

Žohnuj mje, ty luboſcž Wōža,
Pomhaj mi na pucž toh' ſboža,
Œtvoj mi cžiſtu wutrobu.
Œ tebi horje duſcha hlada,
Hnadu tvojū horzo žada.
Daj mi ſbōžnoſcž njebeſku.

Poddaty do Wōžej wole
Njeboju ſo w cžēmnyh dole,
Pomoz moja Wōh je ſam!
Mōj Rnjeſ wiſchitko, widži, ſlyſchi,
Œchto mje boli, ſrudži, tſyſchi;
Œemu wiſcho to cžinicž dam.

Wērijazny we Wōžej hnadži
Wiſchōn jich ſkutſ ſo derje radži,
Wōh jich we wiſchēm žoſnuje.
Dokelž Wōtž je ſama luboſcž,
Džēcžom wopofaže ſmilnoſcž
Tež hdyž ſchwila, lubuje.

Hižo w ſwēcže podobniſche
Tvojeje wutrobje cžiſ wiſchitke
Džēcži tvoje luboſne.
Œwētej zuſe, ſprawne, cžiche,
Ponižne kaž mēčž čžeſch niſke,
Wot tebe rad widžane.

Budž a wōſtaſ ſ nami, Wōžo,
Ty ſy naſcha mōž a ſbožo,
Œ tobu ſ nami derje ſtej!
Œhtōž ſo ſ tebi budže wolacž,
Tehe čžy ty wuſlyſchowacž,
Wupomhaj jom' ſ nuſy wiſchej.

Pomoz prava je pſchi tebi!
Œbōžnje dowjedž naſ wiſchěch ſ ſebi
Dom do wēcžnej iſbōžnoſcže.
Œ tobu ſbōžnje domoj džemy,
Tam Œže wēcžnje ſhwalicž čžemy;
Daj nam wēcžne žiwjenje.

Wotroczi.

Episkopa to słowackej řeči Kristina Rohova.

(Potraczowanie.)

„Dzi, mój synu! Ty jeho wšecze lěpje wothladasz! Ja chzu rad sa tebje dželacz, hdyž by ty jeho 'nož sđeržecz moh! By to škoda bylo wo tajke mlode žitjenje!“

Method džesche. Pola Petraschez wješelachu so wschitzy, jako prajesche. czechodla je pschischol, pschede wschēm lēkar, i kotrymž so tym runje setka. Lēkar phtny, so mējesche tu to je mudrym a wschitnym cžłowjekom cžinicž. Sakaša hwojbjie, nēscho druhehc cžinicž hacž to, sčtož by Ružanisty dowolik. Wot šamhneje hdyžiny bu to lěpje.

Šhoru hnydomi šaczu, so so jeho drugej ruzy pschimaschetej, kotrež jenož nochzyschetej wolōženje pschinescz, ale tež pschineschetej.

Alle i rudy dnjow, kotrež by dyrbjal Method pola Petraschez pschebymacz, buchto to nēkotre tydzenje. Petraschowa pschindže šama Ondražika proščez, so by jim božedla wotrocžka pschewostajik, chzychu jemu dželaczerja sa to šapfacžicž. Taš pschewostajichu jim wotrocžka, nježadajo šebi dželaczerja. Wjedzachu, so Method i luteje lubosče k bližichemu khorcho wo dnjo a we nozy hladasche; tuž chzychu so tež woni na tutej lubosči wobdželicž. Nimo teho njeležešche pschichodny hyn wjazy, i jeho wōczkomaj bē še to polēpšchiko, hłowa šastawasche bolecz. Wē wješohy, so mōžesche šažo nēscho dželacz.

Šsamko bē šebi husto žadał, so by Method pola nich bydlil. a so chzchu tež woni kaž šastozzy džen se šhromadne j modlitwu šapocželi. Tu bu jeho žadanje dopjelnjene: Method bydlesche pola nich a woni cžinjachu to taš kaž šastozzy — tola bēchu to droho šapfacžile!“

6. štat.

Šyma bē so pomintka a nalēczo pschischto. Alle to bē taš kaž i tajkim rjonym placžkom, kotryž šlētuje a šlētuje a špēwa a — priedy hacž so dohladasch, je so šhubil. Lubosne nalēczo wuczeže a horze lēczo pschiczeže, taš horze kaž te psched dwēmaj lētomaj bē, jako Method Ružanisty k Ondražikezom pschindže.

Ras popoldnju štejesche mlody Ondražik — taš mjenowachu jeho šušodžo po jeho mandžeskej, hacž runje Rascho rēšasche — psched šhēžu. Wē šažo štrony a hladasche tam do teho kōnza, hdyž bē priedy hacž do Ameriki wupucžowa, ta hrosna hōrka. Tuta hōrka tam wjazy njebē, na jeje mēštnje štejesche tam wošrjedž nowjeje, rjaneje šadoweje šahrody, wot žiwcho płota wobdateje, šhēža, kotraž njebē jara wulka, tola paš taš rjana a nahladna, so to tajkeje w žykej wšy wjazy njenamafa. Wofna bēchu wulke a rjane. Na tu štronu bēchu dučezka a dwōr, na tamnu štronu do wšy paš durje kaž do klanow.

„Ščto by šebi na nēscho tajke pomyšlit!“ mēšjesche pschi šebi. „My mēšachny to psched šobu a wostajichny jo puste ležo. Wōn paš, kaš i lohka pschindže k tajkej rjanej šhēži! Taš pschichōdnu a tunju nima ru ničto wo wšy! Šdy bych jenož wjedžal, na šoho mje wōn pschego dopomina, niz taš jara to woblicžo, ale tōn hōš. Ššym dyrbjal tajkeho cžłowjeka hižo ras nēhdže wōhladacz, ale hdyž?“

Tola niz jeno mlody Rascho, nē, žyła wješ so džiwasche tuteje šhēže dla. Kalēczo bē lēdma tu, bēchu twaricz šapocželi. Method wša k tomu wješnych murjerjow. Rōždy kusczil mēštničezja dyrbjesche so wutrjebacz. Ššechu da hinaš wjašacz hacž bē to tu hewaš wajchne, taš so mēšesche na šubi komory taš wulke kaž šstwa a delcka bē wšchitko k wobhdenju. A hacž runje bē wšchitko i nješcbdželaneje šyrišny twarjene, bē wono tola

wšcho taš twjerde a rjane, kaž i palenych žyhelow. Džen wote dnja pschithadžachu ludžo, so bychu tuton džito wobdžiwowali. Wjazy hacž jedy wiješche i hłowu a džesche: „Šawēšče, taš chzu šebi ja to tež šhctenicz!“

Method bydlesche psches tōn žyly cžaš pola Ondražikež, tola nješlužesche tam wjazy, placžesche sa šebje hospodu. Murjerjow a dželaczerja šastarasche Podhajžyna. Nochzysche tuto wobczežne džēlo Ondražikež žonam napoložicz, dofelž mējachu taš hižo wulke hospodacžitwo.

(Potraczowanie.)

Š bliska a i daloka.

— Š Nješwacžidla. Bože špicze so w našim Božim domje šlētuchy šwjedžen a hłowna šhromadžina pobocžneho Gustab Adolffkeho towarštwia ja Budyšchin a wofolnoscz wotmēwasche. Popoldnja bēšche šwjedženiste džēcžikemšchenje, popoldnju šerbšta šwjedženiska Boža šlužba i předomanjom knjesa šararja Šyšerja i Budyšchina wo šezenju Jana 18, 36 a 37: Šesuh, kral prawdy; jeho šwēdženje mōzne je; tež my šwēdčoj prawdy byč mōžemy — a na to nēmška šwjedženiska Boža šlužba i předomanjom knjesa šararja Grošy i Budyšchina, kiž mēšesche tež džēcžikemšchenje, wo Šerem. 31, 15—17: Šahelowe šyly a Šahelowy trošcht — tež Gustab Adolffkeho towarštwowe šyly a jeho trošcht. We hłownej šhromadžiny, kotraž so k nēmškej Božej šlužbe pschisamkny a kotruž pschedhda, knjes tajny žyrkwiny radžiczel Šosenkranz i narēžu wotewri, knjes šarar Šada rošprawu a knjes wyčšchi šchulski radžiczel Šach šlicžbowanje poda; i wobeju bēšche šylyšecž, kaš cžiche, žohnowane džēlo Gustab Adolffkeho towarštwia nēkotre nusu ewangeličy wērybratrow w rošprōšchenju w katoličich krajach pomjenichicž pomha. Šawdalo je so po džēcžikemšchenju 22664 hr. (mješ nimi 3 hr. šlēbora!), po šerbškej Božej šlužbe 35560 hr. po nēmškej Božej šlužbe a po hłownej šhromadžiny 49603 hr., we Šusy šberane daru 15180 hr., po džiiche daru 24500 hr., to je wšchitko hromadže 147507 hr. — Šiech je šwjedžen Gustab Adolffkeho towarštwia, kiž je psched 17 lētami, to lēče 1906 pošledni kōcz tu w Nješwacžidle i hōšczom bylo, k žohnowanju sa našchu wožadua a ja wērybratrow w rošprōšchenju!

— Čžesčentych cžitarjow našeho šopjenka „Šomhaj Bōh“ prošhny, je-li maju hiščeže 16. cžičko a je dale nješrjebaju, so bychu je nam wrōczili, dofelž hiščeže mješne nēkotre cžička šrjebamy.

Šistowanje. Š. w. Š. ša 1. p. Šr. — Š. w. Š. ša 2. p. Šr.

Biblija — cžaš — cžłowjek.

23. šyžen, wot 2. junija hacž do 8. junija.
2. Šrēnja nježela po šwj. Šr. Šap. šl. 2, 42—47. — Šh. 237. — Šuf. 2, 41—52.
3. pōndžela. Šš. 57. — Šh. 234. — Šuf. 3, 1—14.
4. wutora. Šš. 58. — Šh. 21. — Šuf. 3, 15—38.
5. šrijda. Šš. 59. — Šh. 20. — Šuf. 4, 1—15.
6. šchtwōrtk. Šš. 60. — Šh. 307. — Šuf. 4, 16—30.
7. piat. Šš. 61. — Šh. 831. — Šuf. 4, 31—44.
8. šobota. Šš. 62. — Šh. 231. — Šuf. 5, 1—16.
Dodaw. 26. meje, šwjedžen šwj. Trojizy: Šap. šl. 2, 38 hacž 41. — Šh. 166. — Šuf. 1, 1—25.
27. meje, pōndžela. Šš. 51. — Šh. 198. — Šuf. 1, 26—38.

Šamolwity redaktor: šarar Šyrgacz w Šošaczach.

Čžičcz Ššmolerjež knihecžicžezēnje a kniħarnje, šap. družštvo i wobmj. rukowanjom w Budyšchinje.